

På sommarön

Del 2: Rädda ön!

Vad skönt. Det var sommar igen och Gabriel var på väg tillbaka till sommarön. Han längtade efter att få träffa Agnes igen. Båten närmade sig ön. Han såg Agnes stå på bryggan och vinka. Han vinkade tillbaka.

”Välkommen, Gabriel”, sa Agnes. ”Oj vad kul att se dig igen.” Hon böjde sig ner och kramade honom. Gabriel försökte lite generat ruska av sig henne. Fast det var ju skönt på sätt och vis.

”Hej, Agnes”, sa han. ”Hur är läget?”

”Bra. Du då?”

”Bara bra.”

”Fast, egentligen, är det något som är lite dumt, som händer.”

”Här på ön?”

”Ja. Tant Hedvig har dött så de håller på att riva hennes hus och Viktor sa att hans pappa hade sett ritningar och planer på att de skulle göra om Hedvigs trädgård till något slags Disneyland, typ. Och förstöra Hedvigs trädgård. Och bersån.”

”Oh, nej”, sa Gabriel, ”typiskt vuxna. De ska bara förstöra. Någon ska väl tjäna pengar på det antagligen. Då blir det ju förstört.”

”Jag vet”, sa Agnes. ”Vi måste stoppa det.”

”Hur ska vi kunna göra det?”

”Jag vet inte. Vi måste prata med Viktor. Och Samuel.” Samuel och Viktor var bästa kompisar. Alla barn på ön – de var ju inte så många – var egentligen kompisar. Men Viktor och Samuel hängde mest ihop. Förra året hade de förstås retat Gabriel för att han satt i rullstol. Tja, inte retat, men sagt, tjena cepe eller hej hjulis. Hjulis var ju okej, men en del annat. Men de hade ju blivit kompisar ändå. Bara rent oförstånd och rätt dumt. Men de var som så många andra osäkra inför en handikappad. Nu var de bara kompisar. Alla fyra, Agnes, Viktor, Samuel och Gabriel.

”Vi måste ha ett namn på oss”, sa Viktor när de fyra träffades.

”Färliga fyran, kanske. Eller Fiffiga Fyra.”

”Njae”, sa Samuel. ”Fyra fyndiga fyra. Eller nåt...”

”Fyrverkeri”, förslog Gabriel. Alla skrattade. Ja, nog skulle bovarna, de som skulle riva Hedvigs trädgård och hus, få se på fyrverkeri. De skulle nog stoppa det hela. De var beslutsamma.

De fyra satt i högkvarteret. Högkvarteret passade ju bra då kvart betyder fyra, typ, hehe. Högkvarteret var gängets tillhåll mellan några träd i utkanten av öns lilla by. Där hade de bofasta grabbarna gjort i ordning och rensat undan ris och grenar, och Agnes – typiskt, en tjej – hade dekorerat med bilder från ön och sånt. Bl a en på Gabriel. Och dessutom en teckning av henne, Agnes, som Gabriel hade gjort. Snyggt. Det blev hon ju retad för av Ville och Samuel. Hehe, boyfriend, boyfriend, puss, puss...

När Gabriel skulle komma dit första gången tittade han på ett tätt, snårigt buskage, och tjocka grenar och ris på marken och sa ”Hur ska jag komma in där?”

”Tada”, sa Ville. ”Så här.” Så öppnade han en sorts granrisdörr, som killarna hade gjort, vek upp den, och tada, som sagt, vem som helst skulle kunnat komma in, om de visste att det var en dörr. En bred, jämn och superfin entré.

”Touché”, sa Gabriel, och de andra skrattade. De hade ju träffat den talande hästen.

Ville berättade om att hans pappa hade sett ritningar och planer på något som kallades Hedvigs World, på kontoret. Han jobbade på kommunen och hade koll på allt som kommunen planerade. Det skulle bli rätt stort. Hela ön skulle bli påverkad. En ny bro skulle byggas mellan ön och fastlandet – det var ju i och för sig bra – det skulle bli parkeringsplatser, en ny jättestor supermarket, Sohlmans skulle nog försvinna, hotell, massvis med stugor. Hela Hedvigs trädgård skulle bli förstörd, ingång till Hedvigs World skulle bli genom en gigantisk berså. Det skulle bli katastrof för bersåvärlden. Det fick bara inte hända.

”Vi ska sätta stopp för det”, sa alla. ”Frågan är bara hur?” De fyra

behövde tänka. Under tiden kunde man väl kanske tänka sig en glass från Sohlmans.

”Det gäller att passa på innan det försvinner”, sa Samuel. ”Inte.”

”Just det. Inte”, instämde de övriga.

De fyra kom in till Fredrik på affären. ”Jaha”, sa han, ”gänget på gång. Glass, kan jag tänka?”

”Ja”, sa alla.

”Fast jag har inte till en Supernougat”, sa Ville. ”Den kostar 25. Jag har bara, eh, få se, 18.”

”Jag lägger ut”, sa Samuel.

”Jaha”, sa Fredrik. ”Schyst kille. Schyst gäng.”

Alla fyra tittade på varann. DÄR hade de namnet. Schysta Fyran. Gänget som gör det schysta. Schyst ö. Schysta människor. En schyst tillvaro. Som ingen skulle få förstöra. Touché, som Gabriel, skulle sagt.

En plan utarbetas

Gänget var på span. De kollade vad de höll på med i det som var Hedvigs trädgård men som nu var grushögar, grushål, bara grus, lera, breda djupa hjulspår efter maskinerna, de gula, som väsnades och släppte ut avgaser. Miljövänlig diesel, sas det, men som i själva verket var illegal rådiezel, förstås. Helt vanligt. Och några baracker, där jobbare satt och fikade, medan maskinerna, grävorna, gick på avgasspyende tomgång.

”Fy, fasen, vad fult”, sa Agnes.

”Ja”, sa Ville. ”Men det blir ju tillsnyggat innan det är klart. Men det blir ju inte detsamma, förstås. Och det blir ju förstört.” Alla nickade.

De funderade på hur de skulle stoppa alltihop. En demonstration? Njæ, vi är för få. Ha sönder maskinerna? Nej, då får vi bara betala. Ställa oss i vägen?

”Ja”, sa Samuel. ”Gabriel. De kan ju inte köra på en handikappad. Vi sätter Gabriel där i gruset. Då stoppar de nog arbetet.”

”Ja, ett tag, ja”, sa Ville. Gabriel höll med. Han kunde nog ställa sig där och sitta och se ledsen ut, ett stackars handikappat barn, hehe.

”Fast det hjälper nog inte”, trodde Gabriel trots allt. ”De lyfter lätt bort mig.”

”Vi kan kedja fast dig nånstans”, förslog Samuel. Njæ, de andra var tveksamma. Nej, det måste till något direkt och jätteeffektivt, liksom. Som att maskinerna inte funkar eller så. De fortsatte att fundera.

”Touché”, sa Ville. De andra gapade och stirrade på honom. Hade han blivit knäpp? Ja, eller knäppare. ”Jag kanske har en idé. Om ni är snälla, ska jag, den fantastiske Ville, berätta om den för er, barn.”

”Knäppis”, sa eller tänkte de övriga. ”Berätta då, oh, fantastiske.”

”Min brorsa – han heter också Gabriel, som du, hjulis, hehe – han är en hejare på data. Ett snille. Ett geni. En knäppgök, d v s min storebror.

Han kan hacka sig in på vad som helst. Farsan blev superknäpp och urförbannad när gräsklipparen, en sån där självgående, bara klippte på ett litet ställe, hela tiden. Om och om igen. Hehe. Gräset var helt bortslitet där. Och det är det än idag. Fast varken han eller jag vågade berätta för honom att det var Gabriel, som hade hackat sig in och gjort det. Vet du, Gabriel, jag kallar honom för Data-Gabriel för att skilja er åt. Fast ni är förstås rätt olika ändå. Du är lite fulare.”

”Va?!” protesterade Gabriel. ”Jag är inte ful, bara handikappad.” De andra skrattade.

”Okej, då”, sa Ville. ”Båda är lika fula.”

”Just det”, sa Gabriel och måste tänka efter lite. Hmm.

Data-Gabriel tänkte och sa: ”Tja, det kan nog gå. Rätt enkelt egentligen. Hmm. Man måste sätta in en GPS på maskinerna, om det inte finns. Och en liten dosa, som kan leda en in i motorn. Där finns ju alltid numera en dataenhet, som styr allt. Sen är det lätt att ta kontroll över hela maskinen, eller maskinerna, och få dem att göra precis som man vill. En dans, hoppa, nja, kanske inte det, men snurra, stanna hux flux, ja, vad man vill. Säg att de kör mot trädgården och ska börja gräva, så funkar inte skopan. Den bara stannar och blir orörlig. Och det går inte att göra något åt det. Om man inte heter Gabriel förstås, d v s jag.

”Går det verkligen att göra det?” undrade Gabriel, eh, hjulis, alltså.

”Piece of cake”, sa Data-Gabriel. Fast det behövs ju några som kan sätta in dosorna i maskinerna. Jag kan tala om exakt var. Sedan styrs det med Bluetooth. Enkelt.

”Det låter svårt”, sa Gabriel. ”Men du är väl ett sånt där geni.”

”Vad som behövs”, sa Agnes, ”är en avledningsmanöver så de andra kan gå in utan att de ser det. Hmm. Men vad?”

”Touché”, sa Gabriel. De andra tittade på honom. ”Jag har en idé. Om ni är snälla, barn, ska jag, den fantastiske Gabriel, berätta för er om den.” De andra fnittrade. ”Jo”, sa han, ”vi kan göra en avledningsmanöver med mig. Jag kan liksom hamna i knipa, en stackars kille, som inte kan gå och måste ha hjälp. Som att jag kan hamna upp och ner eller fastna eller så, så några vuxna måste hjälpa mig.

”JAA, vilken bra idé”, sa de andra och klappade Gabriel på ryggen. Och på benen. Tack och lov för dom.

”Det finns en träddunge och ett litet berg, eller en kulle eller så precis vid trädgården, det som brukade vara en trädgård. Där kan du liksom ramla ur din rullstol, stackare, och bli hängande i ett träd, eller så.

”Du måste skrika på hjälp riktigt högt”, sa Samuel.

”Jadå”, sa Gabriel. ”Så där hjärtskärande att vilken som helst måste komma och hjälpa mig. Stackars mig, hehe.”

”Under tiden smyger vi in och sätter dit de där dosorna”, sa Agnes.

Vilken bra plan. Data-Gabriel kopplade och satte ihop dosorna.

Schysta Fyran förberedde sig på aktionen och för avledningsplanen. Samuel skulle "hjälpa" Gabriel att råka ut för en liten olycka där han hamnade upp och ner hängande i ett träd, helt hjälplös, hehe. Måtte det här lyckas, så de avbröt allt förstörande.

Planen genomförs

"HJÄLP! HJÄLP! Kan någon hjälpa mig!" Gabriel skrek så hjärtskärande, så sorgesamt och pockande. Den stackars pojken hade råkat köra på en gren med sin rullstol och vält, lilla stackars kille, och ramlat nerför den lilla kullen och fastnat hängande upp och ner i ett träd. I en, måste man säga, väldigt konstig vinkel, för att ett litet barn skulle ha hamnat där på det sättet. Men likväl hade han gjort det. Gabriel och Samuel hade gjort ett bra jobb. Samuel hade skyndat sig ner sedan till de andra som stod beredda att sätta dosor på maskiner.

Det dröjde inte länge förrän några karlar kom springande mot Gabriel. Men, tänkte de, vad är det här, stackars kille. Ojoj.

"Men vad fan gör du där?" frågade en av dem.

"Det hände en liten olycka med min rullstol. Jag är förlamad, så jag är rullstolsbunden."

"Stackars barn. Hur är det?"

"Tja, efter omständigheterna rätt bra. Fast upp och ner. Som i Australien.

"Hur är det i Australien, då?" sa en annan karl, som för att trösta och skämta lite, så den stackars pojken skulle glömma det fasansfulla.

"Jo, tack, rätt bra. Varmt och skönt. Fast upp och ner, som sagt. Frågan är om ni skulle vilja hjälpa mig tillbaks till min rullstol. Jag kan inte själv, jag kan ju inte gå", sa Gabriel och blinkade insmickrande med ögonen, upp och ner.

Karlarna började lirka loss Gabriel.

"Försiktigt, försiktigt. Mina ben... Jag tror det behövs någon till. Kan ni vinka till de därnere, eller som jag ser det där uppe, och säga att de kommer hit och hjälper till. Mina ben..." Det gällde att tömma arbetsplatsen på folk. Och att hjälpa ett stackars handikappat barn...

Snart var alla arbetare på plats för att hjälpa en stackars kille, som inte kunde gå. Nästan ett hjältedåd. De lirkade, och försökte lyfta, och Gabriel skrek, oh, mina ben, aj, ta här i stället, nej, oj, aj, försök nedanför, oj, oh, nej, mina ben... Hmm, det var verkligen besvärligt att få loss den olycksalige spjuvern. Gabriel nästan njöt av att dirigera hjälparna. Det hade han ju lärt sig med åren, hur man skulle instruera för att få hjälp och hur man skulle säga och vara för att få tycka-synd-om. Det måste användas sparsamt, för kanske behövde man trots allt lite hjälp någon gång. Får endast användas på dumma.

Gabriel sneglade ner mot arbetsplatsen. De var nästan klara med utdelandet av dosorna. Nu snart skulle nog karlarna få loss honom och

hjälpa honom till rullen. Så. Där. Ja. Oj, nu kom han loss. En av karlarna tog tag runt honom och under benen och bar honom till hans rullstol, som någon hade vänt upp igen.

”Oh, tack. Tack”, sa Gabriel. ”Oh, vad snällt. Tänk om inte ni hade varit... Och varit så snälla...” Några av karlarna fick nästan lite tårar i ögonen. Eller om det var vinden. En sån tapper pojke, en sån tapper stackars handikappad kille. Eftersom Agnes hade givit tummen upp, så sa Gabriel: ”Nu tror jag att jag klarar mig själv.” Men några av männen ville ha en selfie med Gabriel, med armen om axeln på pojken i rullstolen. Pojken, som hade fastnat i ett träd och som han nästan själv hade räddat. Det kanske kom i tv...

Ja, som man kan förstå, med tanke på att Data-Gabriel var ett geni, så började snart maskinerna att leva sina egna liv. De vägrade starta, gick inte att köra, svängde okontrollerat, kunde absolut inte gräva, ja, de uppförde sig som bångstyriga ungar. Maskinisterna försökte finna fem, eller fler, fel. Men det fanns inga fel och inget hjälpte, vad de än gjorde. Arbetet avstannade.

Schysta Fyran jublade i sitt högkvarter. Så går det om man trotsar Schysta Fyran. Och Data-Gabriel. Alla i gänget hyllade Gabriel och klappade om honom, för hans otroliga föreställning, som den hjälplöse stackars pojken, som hängde i ett träd och inte kunde komma ner. Och Agnes pussade honom på kinden. Puss. Puss, sa de andra grabbarna. Från och med nu är du hängis, inte hjulis. Och årets Schysta Oscar går till – Gabriel – för årets skådespelarprestation. Gabriel rodnade, av berömmet och av, eh, den där pussen.

”Hade du verkligen ont i benen, Gabriel? Du skrek så”, frågade Ville.

”Va? Näe, jag känner inget i benen, hehe, nästan inget.”

De andra skrattade. Vilken seger. Vilken triumf. Och vilken skådespelare.

Avslöjandet

”Är det här dina?” frågade Gabriels och Villes pappa Gabriel. Han höll upp Gabriels dosor, de som styrde maskiner, men bara förr tydligen.

”Va?” sa Gabriel.

”De här. Är det ditt verk?” röt pappan. ”Har du gjort dem?”

”Tja, kanske. Hur så?” Gabriel var en smula nervös. Gulp. Ingen annan på ön kunde ju ha gjort något så otroligt bra.

”Du kanske vet varifrån jag har fått dem?” Gabriel skruvade på sig. ”Javisst, från bygget. Satt i maskinerna, så de inte lydde några kommandon alls. Skickligt. Men sabotage. Vad har du att säga om det?”

Gabriel svalde och hummade: ”Lätta att göra, typ. Vem som helst kunde...”

”Skitsnack. Det är ditt verk, min bäste herre. Varför?”

”Vi måste stoppa bygget. Till varje pris.”

”Och det här är priset?”

”Ja. De ska inte få bygga någon sån där Disneyland här på ön. Det måste stoppas.”

”Disneyland?”

”Ja, Hedwigs World.”

”Hedwigs World”, sa pappan och tittade på Gabriel. ”Men, tok, DET är skrinnlagt för länge sen. Lönade sig inte, visade kalkylerna.”

”M-men de bygger ju..?”

”Ja, det ska bli fem små hus, fem pensionärsboenden för de äldre på ön. Det finns många äldre på ön. Visste du det?”

”J-ja, det är klart. Pensionärsboenden. Inget Disneyland?”

”Nä, fasen heller.” Gabriel satt konfunderad. Inget hade behövt göras. Men jäkligt bra gjort, de där dosorna, i alla fall.

Pappan gick ut ur Gabriels rum. Men i dörröppningen vände han sig om och sa till Gabriel: ”Jäkligt bra gjort, i alla fall. Och kul. Man skulle kunna styra gräsklipparen med det, typ. Haha. Det hade varit kul, eller hur? Och, den där andre Gabriel, han i rullstolen, han gjorde visst årets skådespelarprestation. Han fick alla som arbetade att komma och hjälpa honom, haha. Vilken kille.”

Data-Gabriel tänkte, att nog sjutton, hade Gabriel kunnat komma ur det där själv. Fasen, så smart.”

Agnes var förkyld, så hon låg hemma. Ville och Samuel hade annat för sig, så Gabriel satt vid hamnen och tittade på de där som alltid fiskade. Vad skulle de få idag. Fisk eller cykel? Han smålog. Båten var på ingång, så det var lite rörelse på bryggan. När båten närmade sig såg han Data-Gabriel på övre däck. Gabriel vinkade, och Data-Gabriel vinkade tillbaks.

”Tjena, Gabriel”, sa han när han klivit av båten.

”Tjena, Gabriel”, sa Gabriel tillbaks. ”Jaha, du har varit på fastlandet?”

”Ja. Affärer. Du vet.”

”Njae. Jag har inga affärer. Jag har inga pengar. Jo, lite.”

”Affär? Har inte du en affär med Agnes?”

”Va?” sa Gabriel frågande.

”Äsch. Strunt i det. Jo, från det ena till det andra, du, Gabriel, är inte du en hejare på att rita och måla?”

”Njae. Så där, kanske.”

”Jo, för sjutton. Jag har sett dina ritningar över Hedvigs trädgård och arbetsplatsen. Och en superfin skiss på den där hänga-i-trädet-incidenten. Snyggt. Och jag har sett en jättefin teckning på Agnes. Verkligen fin.” Gabriel, hängis, rodnade och stammade:

”D-d.. n-nä, va..?”

”Jo, du Gabriel. Proffs. Hur har du lärt dig det? Och var?”

”På sjukhuset. När jag hade blivit skadad och förlamad. Jag kunde ju inte gå mer och inte leka och så. Trodde jag då. Ja, gå kan jag ju inte, men nästan allt annat. Men då låg jag mest och jag gillar ju att rita, så jag ritade och målade jättemycket. Efter ett långt tag på rehab började jag känna mig bättre tills jag blev den glada och jättetrevliga kille, som jag är nu.”

Data-Gabriel småskrattade ”Och du ritar fortfarande?”

”Ja, jag tycker det är jättekul. Om man känner sig lite ledsen. Eller om man känner sig glad. Passar vid alla tillfällen.”

”Jo, du, jag undrar. Jag gillar ju data och jag pular rätt mycket med det, skriver program och gör spel och sånt, du vet. Jag hjälpte pappa med hans program för företaget. Det var rätt kasst, struligt, buggigt och onödigt komplicerat. Så jag snyggade till det. Och nu funkar det perfekt. Jo, jag håller på med ett spel, som ska heta Hedwigs World, hehe.”

”Oj”, sa Gabriel. ”DET skulle jag vilja spela.”

”Javisst”, sa Data-Gabriel. ”Men jag har problem med bakgrunder och figurerna. Jag är ingen konstnär, så det blir så fult. Frågan är om du skulle vilja göra bakgrunder och snygga till figurerna och sånt. Rita och måla till spelet?”

”Ja, det är klart. Det skulle vara jättekul. Jag har ju varit i bersån, så jag vet ju hur det skulle kunna se ut.”

”Vad bra”, sa Data-Gabriel och log. ”Särskilt nu när man antagligen inte kan komma till den där världen IRL, Hedwigs World.

”Hedwigs World.”

Slutkläm

Året efter, i augusti, kom Data-Gabriel tillbaka till ön igen. Han hade varit på fastlandet, i Stockholm. Gabriel, hängis, hälsade honom på bryggan igen.

”Hur gick det?” frågade han.

”Rätt bra”, svarade Data-Gabriel.

”Vad sa de? Skulle de verkligen köpa spelet?”

”De köper.”

”Hurra!”

”Ja, hurra”, sa Data-Gabriel lite frånvarande, liksom.

”Vad? Är du inte glad?”

”Jo, jätteglad. Fast lite chockad. Vet du vad de betalar för spelet, ett simpelt spel, som du och jag har gjort. Jag med programmering och du med bild och teckningar.”

”Mycket pengar?”

”Oj, Gabriel, Håll i dig så du inte ramlar ur stolen.”

”Okej.”

”De betalar en MILJARD.”

Gabriel satt tyst, tigande, med gapande mun. Han förstod inte. Vad pratar den där token om? En miljard...

"Tillåt mig ramla ur stolen, tack", klämde Gabriel ur sig. "Sluta ljug! Säg på riktigt!"

"Fasen, jag ljuger inte. Jag önskar nästan att jag hade gjort det."

"Men VEM vill betala så mycket? Är de galna?"

"Ja, antagligen. Men de kommer säkert att tjäna mycket mer på Hedwigs World. Det ska gå över hela världen. Översättas till över femtio språk."

"Måste vi översätta det?"

"Näe", Data-Gabriel småskrattade. "De har köpt spelet, de får översätta och göra allt som behövs för att sälja det. Vi har gjort vårt. Och fått betalt."

"Man kan nästan inte kalla det betalt. Det är så mycket."

"Jag vet. Vi delar väl 50/50."

"Nej! Det är för mycket."

"Jo", sa Data-Gabriel.

"Nej, nej."

"Två hundra miljoner då..?"

"Suck. Okej, då. Då räcker det till glass."

"Tss, du kan köpa hela glassfabriken, hehe."

"Coolt", småskrattade Gabriel. "Alltså. Två hundra miljoner kronor. Oj."

"Nej", protesterade Data-Gabriel. "Inte kronor. DOLLAR. Två hundra miljoner dollar. Och åtta hundra miljoner dollar till mig. Det blir tio gånger så mycket, ungefär. Vill du ha lite av mig?"

"Nej, tack. Jag har så jag klarar mig. Nätt och jämt", skrattade Gabriel, chockad.